

Sygn. akt I CSK 460/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko "K." spółce z o.o. w W.
o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód M. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lutego 2017 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2. Powód wskazał, że w sprawie występuje zagadnienie prawne i jednocześnie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa przewozowego i określenia, czy procentowe naliczanie odstępnego od konsumenta, które nie jest uzasadnione ekonomicznymi kosztami ponoszonymi przez przedsiębiorców jest dozwolone w obrocie z konsumentami. Ponadto zdaniem powoda należy rozważyć czy art. 17 ust. 4 prawa przewozowego wyłącza możliwość uznania zapisu dotyczącego stosowania jednostronnej opłaty za odstąpienie pod umowy przewozu za klauzulę niedozwoloną, pomimo zaistnienia ku temu ustawowych przesłanek. Według powoda w zakresie wzorca umownego zastrzegającego procentowo określoną wysokość potrącanego odstępnego przez przewoźnika za niedozwolone. Ich ilustracją miało być odrzucenie pozwu przez Sąd Apelacyjny w (...) dotyczącego odstępnego wyliczonego na 15% ze względu na wpisanie podobnego postanowienia do rejestru postanowień wzorców umownych za niedozwolone oraz oddalenie powództwa w podobnej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom bowiem nie sformułował precyzyjnie zagadnienie prawnego a rozważania w tym zakresie pomijają zarówno poczynione ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną Sądu drugiej instancji, które skoncentrowały się na wysokości odstępnego a nie samej zasadzie jego zastosowania, które dopuszcza art. 17 ust. 1 prawa przewozowego. Przedstawione przez wnoszącego skargę orzeczenia dotyczą innej procentowo stawki odstąpienia od umowy i nie potwierdzają rozbieżności orzecznictwa w tym zakresie. W końcu trzeba też zważyć, że przedstawione przez skarżącego wątpliwości mają charakter pytań otwartych, na które odpowiedź zależy od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 k.p.c. ani brana pod rozwałę z urzędu nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 99, 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw

